

[Gudme.]

frem til 1977, godt vil være med til at lave en rimelig ordning efter helt ændrede principper, og konkret stiller vi forslag om, at der skal nedsættes et sagkyndigt udvalg, som senest den 1. oktober 1973 skal fremkomme med et forslag til en nyordning af boligsikringsreglerne. Den 1. oktober er i dag om 7 måneder. Det vil altså sige, at det ikke er fjern fremtidsmusik, men et i høj grad aktuelt foretagende, der har naturlig sammenhæng med, at på alle væsentlige punkter er vor boliglovgivning og de støtteordninger, den fører med sig, i støbeskeen nu i år. Der skal noget nyt og noget andet til, og også fra anden side — det har to tidligere ordførere, hr. Bendix og hr. Christophersen, været inde på — vil vi meget snart modtage bidrag til afklaring af denne problematik.

Under punkt 2 på dagsordenen for dette folketingsmøde har vi vedtaget at nedsætte et udvalg til belysning og vurdering af samspillet mellem skatter og sociale ydelser, og det problem, som ministerens forslag især beskæftiger sig med, er netop en alen af det samme stykke. Jeg har forstået det sådan, at budgetministeren har lovet, at man allerede i løbet af forsommeren, vist i juni måned, kan have en redegørelse klar fra det udvalg, vi netop nedsatte, og det gør det næppe lettere at få konsekvenserne af denne redegørelse ført ud i livet, hvis vi nu laver om på boligsikringsreglerne med nogle flerårige aftrappingsregler.

Derfor er det ikke med særlig begejstring, vi modtager et forslag fra boligministeren om at foretage småændringer i denne efter vor mening udtjente lov. Det gælder også, selv om disse ændringer isoleret set er godt begrundet. Det ville være bedre at få sat fart i et udvalgsarbejde som det, vi har foreslået, og så leve med den eksisterende lov og dens skavanker, dens laser og pjalter en kort tid endnu fremfor at skulle sætte endnu en lap på pjalterne. Siden den første lovs fremkomst i 1967 er der blevet sat ikke mindre end 7 lapper, større eller mindre, på den

oprindelige klædedragt, og resultatet er absolut ikke pynteligt.

Som boligsikringsloven ser ud i dag, trænger den til at blive kasseret, ikke lappet på ny.

Jeg sagde før, at vi ikke var særlig interesseret i at foretage ændringer, selv om disse var godt begrundet. Heri ligger, at vi egentlig finder noget godt i de tanker, ministeren her er inde på, og at vi ville finde det rigtigt, om de blev ført over i det sagkyndige boligsikringsudvalg, vi har bedt om at få nedsat. Det er ud fra denne forudsætning, jeg i det følgende vil sige nogle ord om lovforslagets enkelte bestandele.

Der er først ønsket om at dulme smerten ved de årlige efterreguleringer af boligsikringsydelsen. Der kom mange reaktioner, ikke mindst fra pensionisterne, da vi pr. 1. oktober i fjor satte ydelserne ned, fordi man med rette foretog en skønsmæssig forhøjelse af de løbende indtægter, der endnu ikke er blevet nedfældet på nogen selvangivelse.

Vi er under vore boligdrøftelser i disse måneder i mange relationer inde på at lave af- og optrappingsordninger for de grupper af boligtagere, der har vænnet sig til særlig gunstige regler, men som nu må undvære disse helt eller delvis. Her har vi et ganske tilsvarende problem, selv om pensionisternes stilling vel i virkeligheden ikke er væsensforskellig fra den, andre modtagere af boligsikring har. Indkomsten stiger, fordi priserne stiger, eller omvendt. Skatten stiger også, men boligsikringsydelsen falder, og man risikerer, at nettoresultatet, den såkaldte disponible indkomst, bliver mindre end forud for indtægtsstigningen.

Skal der tages særlige hensyn til pensionisterne på dette punkt, må det være ud fra den betragtning, at de er dem, med de små penge, hvilket igen vil sige dem, der er mest sårbare over for blot små forandringer i indkomst og tilskud. Det eksempel på en lejlighed til 10.000 kr., som nævnes i bemærkningerne til lovforslaget, og hvor en indtægtsfremgang på 1.000 kr. kan medføre 400-